

Au trecut 100 de ani de domnie a Imperiului Modern. Etalonul decăderii noastre spirituale, culturale și politice constă, printre altele, în rechizitoriile fără drept de apel pe care le facem Imperiului Țarist, ultima monarhie creștină, și mucenicului țar Nicolae al II-lea. Suficienți, odihniți de culmile progresului, nici nu ne mai încurcăm să cercetăm epoca și omul pe care îl executăm încă odată conform unei logici evoluționiste: "Dacă a pierdut puterea, înseamnă că a meritat să o piardă". Până și [cei care se drapează](#) în culorile revenite la modă ale tradiționalismului (superficial) au aruncat anatema politică asupra țarului.

Mai mult, nu avem niciun fel de tresărire interioară sau jenă intelectuală când echivalăm țarismul cu bolșevismul, când îi punem pe țari lângă Stalin și Lenin, când comparăm Ohrana cu NKVD și KGB, când nu facem deosebiri între Gulag și exilul din Siberia, când punem semn de egalitate între barbarii sovietici și trupele civilizate ale imperiului, șamd. "Am un mare respect pentru marea cultura rusă, dar pentru ruși...", declară senin omul echidistant al vremurilor din urmă.

Imperiul modern merge tot înainte spre dezastrul final și e musai să șteargă orice memorie a binelui, fie el și relativ. Momentele importante trebuie rescrise conform filosofiei progresului, astfel încât să nu încerce vreun naiv a recupera vreodată tradiția sănătoasă.

Astăzi, de pildă, nimeni nu mai aude mărturiile postrevoluționare ale lui Pavel Miliukov, liderul Cadeților, figură decisivă din conspirația care a decapitat Rusia în Februarie, ministru de externe în Guvernul Provizoriu : "Ne-am dat seama că armatele rusești vor câștiga războiul în primăvară. Iar atunci, imaginea și popularitatea țarului în rândurile oamenilor ar fi fost atât de mare, încât toate eforturile noastre de a dărâma monarhia ar fi fost inutile. Din acest motiv, pentru a evita această situație, a trebui să pornim cât mai devreme revoluția." (We knew that in the spring we would see the victories of the Russian Army. In such a case the prestige and

attraction of the Tsar among the people would become so great that all our efforts to shake and overthrow the Throne of the Autocrat would be in vain. That is why we had to resort to a revolutionary explosion as soon as possible, so as to avert this danger.)

Noi știm oricum mai bine că Rusia era ca și înfrântă, demoralizată și înapoiată, incapabilă să câștige un război împotriva Prusiei și a Austriei, că oamenii doreau libertate, egalitate și fraternitate, iar aristocrații erau gata să le ofere tot. În plus, știm prea bine că doar un conspiraționist fanatic ar putea crede că altcineva în afara poporului îmbibat de idealuri înalte ar putea mișca o revoluție. Așa că nu avem de ce să dăm prea multă greutate lui Miliukov.

Apoi, cine, de pildă, să mai plece urechea la vorbele unui ticălos politic, precum Churchill, într-un moment de luciditate, despre mucenicul țar și domnia sa?! “Regimul întruchipat de Țar, căruia i-a împrumutat din caracterul său personal, câștigase la acel moment războiul. Acum l-au pus la pământ. O mână sinistă, acoperită de mânușile nebuniei, a apărut. Țarul părăsește scena. El și toți cei pe care i-a iubit sunt pradă acum suferinței și morții. Eforturile sale sunt minimizezate; acțiunile condamnate; memoria pângărită”. (The regime which he personified, over which he presided, to which his personal character gave the final spark, had at this moment won the war for Russia. Now they crush him. A dark hand intervenes, clothed from the beginning in madness. The Tsar departs from the scene. He and all those whom he loved are given over to suffering and death. His efforts are minimized; his actions are condemned; his memory is defiled...)”)

Știm mai bine...Regimul țarist era atât de dur și opresiv, încât la Revolta Decembriștilor din 1825 a trebuit să importe un călău din Suedia pentru a executa cinci revoluționari asasini. Mai știm și că statul era polițienesc, deși în preajma revoluției de la 1917, la St. Petersburg existau doar 3.500 de polițiști, iar în restul imperiului, care număra 180 milioane de suflete, mai erau [5.000](#)

. De cele 17.000 de victime ale [terorismului politic rusesc](#)

, survenite doar în domnia lui Nicolae al II-lea, nu prea vrem să aflăm nimic. Sunt doar date și statistici seci, întotdeauna ușor de manipulat și ascuns. Iar la o adică, și teroriștii dovedesc că regimul nu funcționa.

Despre Nicolae al II-lea, țarul cu “voință slabă”, care dorea să restabilească Patriarhatul și care bătea mânăstirile pentru a întâlni oameni înduhovniciți, ce s-ar mai putea spune?! Ar putea exista astăzi o figură mai detestabilă, cineva care să întruchipeze din plin tot ceea ce modernitatea și firea noastră pervertită detestă?! Un familist convins, blând și pios, căsătorit cu iubirea vieții sale pe care o întâlnise la 16 ani, un monarh preocupat de soarta supușilor, până

Într-acolo încât făcea donații impresionante din bugetul personal și a anulat, la nașterea țareviciului, obligațiile și datoriile pe care țărani trebuiau să le plătească statului, care a abandonat puterea în momentul în care și-a dat seama de trădarea și ticăloșirea imensă din jurul apropiaților, care i-a inspirat pe unii heterodocși să se călugărească, care a inițiat canonizarea Sf. Serafim de Sarov, Sf. Ioan de Tobolsk, Sf. Ana de Cașin, Sf. Ermogen al Moscovei și a multor alți sfinți. Și care, conștient de martiriu, lăsa, prin intermediul Marii Ducese Olga, următoarele cuvinte: „Tatăl meu cere să li se spună tuturor celor care i-au rămas credincioși și tuturor celor ce pot fi influențați de către aceștia să nu caute să se răzbune din pricina sa. El i-a iertat pe toți și se roagă pentru toți. E necesar să fim cu toții conștienți de faptul că răul care se află acum în lume va deveni și mai puternic și că nu cu răul se biruie răul, ci numai cu iubirea“.

Moșternirea țarului ar trebui să fie apăsătoare pentru toți cei care sunt conștienți că “taina fărădelegii se și lucrează până când cel care o împiedica acum va fi dat la o parte”.

De aici survin și vaticinațiile sfinților.

“Sângele lui este asupra noastră și asupra copiilor noștri. Și nu numai asupra generației actuale, ci și asupra celei viitoare, întrucât aceasta va fi educată în spiritul simpatiei față de crimele și orientările care au condus la regicid. Doar totala ruptură spirituală de ele, recunoașterea crimei și a păcatului săvârșit și pocăința pentru noi înșine și pentru strămoșii noștri vor izbăvi Rusia de păcatul ce apasă asupra ei.” (Sf. Ioan Maximovici)